

ядосана Ганка и клатѣше тѣжно глава. Много пѣти ѿ се искаше да му каже: „Върни я съ време, Илия!“ Но нѣщо я пресичаше. Ще го разсърди. Ще го отчая. Пъкъ и нѣщо ѿ подсказваше, че тази година ще надвиятъ на харчоветѣ.

Но се излѣгаха.

Анасонътъ изгорѣ. Пшеницата се чалдиса. Бубитѣ измрѣха.

— Пропаднахме! — изрева Илия и се хвана за главата. Накѣде да върви? Какво да прави?

— Връщай нивата съ време! — посѣветва го Колю.

Илия скърши вратѣ. Свидно му бѣше. Тридесетъ и шестъ хиляди лева е бройлъ. Кѣсалъ ги е отъ гола душа, отгладувалъ ги е! Какъ да ги прости? Какъ да ги забрави?

— Лихвитѣ ще ме задушатъ! — изохка той и захапа устната си.

Потърси го и бирникътъ. Четири хиляди и осемстотинъ лева взе отъ кимйонъ, — до стотинка отидоха за данѣци. Години не бѣше плащалъ, пакъ помѣчи да отложи, но насреща стояха волове, вѣялка, сѣдове, покѣщнина. Отъ слънчогледово семе, отъ памукъ и царевица събра две хиляди лева. Само толкова останаха за Наня. Наню бѣше отскочилъ до Пловдивъ и Илия не можа да му ги даде. Но като трѣгне назадъ, — върви. Пършоровъ Пенчо хвърлилъ нѣкакъвъ рѣждивъ войнишки ножъ и ударилъ Петка въ колѣното. Раната се подлюти. Спасиха крака на детето, но дветѣ хиляди отидоха. Илия поиска да му платятъ разноскитѣ, но Пършоровитѣ отказаха.

— Ще се видимъ въ сѣда! — закани се Илия и подаде заявление.

Почака Наню за пари. па взе да разпитва. И една вечеръ го срещна до Герговата коларница.

— Проклетата година, — оплака се Илия.